

Claudia Raabta

CURCUBEIE

București, 2022

Ilustrație coperta 1: *Uatu Cătălina*
Ilustrație coperta 4: *Mihai Adrian Bormac*
Coperta: *Andi Dumitrache*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAABTA, CLAUDIA

Curcubeie / Claudia Raabta. - București : Bifrost,
2022

ISBN 978-606-95341-0-6

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această
lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și
al autoarei.

Copyright © 2022

Editura Bifrost
Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București
e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

CURCUBEIE

Cuvânt înainte

În ultima vreme, nu știu cum, dar mă lovesc tot mai des de întrebarea:

- Dacă te-ai întâlni tu cu tine, cu omul din trecut, ce ți-ai spune?

- Ohoooo, păi destule!

Mi-aș spune, în primul rând, că în viață rănilor vor rămâne aceleași, dar că voi putea face diferența, alegând să le privesc din altă perspectivă!

Așa au luat naștere și Curcubeiele. Sunt povești reale, inspirate din întâmplări cât se poate de reale! Le-am numit așa, pentru că iubesc modul în care apar: din lacrimi și din lumină! Îmi place ideea luminii care se descompune în culori, sau a culorilor care se recompun în lumină, tot așa cum și contextele, împletite cu viața, pot să devină o poveste... o Transfigurare...

Ei, dar, cum ar fi să ne întoarcem în timp, iar cineva să mă întrebe pe mine, omul de atunci, cum mă văd în viitor și ce mi-aș spune?

Mi-aș spune că, pe la vârsta de 19, 20 de ani, am scris niște basme...

- Aaa, basme, basme pentru copii?

- Nu sunt chiar pentru copii... sunt pentru toată lumea.

- Basme pentru adulți? Cum? De ce le-ai combina?

- Am ales formula aceasta, de basm, ca să fie ușor de citit. În realitate, sunt întâmplări din viață, în

fața cărora am avut de ales: dacă să mă închid în carapace, sau dacă să le transfigurez în ceva mai înalt... așa cum și parfumul se face strivind petale de flori... Am ales varianta II.

Toate au la bază povești care m-au marcat; poate că am să scriu și despre originile lor, cândva...

- Dar știi ce? versiune de peste 20 de ani ? te rog să le duci mai departe.

- Pfoaiii, pufnii în răs; am făcut deja asta. Mi-am dat seama de ce am ales ca personaje Prinți, Prințese, Bătrânul, Ființa de Lumină: nu doar pentru că ei se regăsesc prin basme, sau pentru că îmi plac mie basmele. Oricum, eroii mei sunt puțin mai atipici. Seamănă mult cu oamenii reali... sunt reali, chiar dacă sunt lăsați singuri, nu prea au prieteni... dar au în comun un lucru simplu: ei cred din tot sufletul în ceea ce fac, chiar dacă unele lucruri par imposibile! În realitate, doar par singuri, dar nu sunt. Sunt oameni care își ascultă sufletul, deși situațiile prin care trec sunt dificile, sau au de făcut alegeri, ale căror consecințe nu au de unde să le știe.

- Boon, deci de ce ziceai că i-ai ales așa?

- Ei reprezintă Conexiuni...

- Dintre cine și cine, dintre tine și cititori?

- Nu, doar dintre oameni la modul general și versiunea cea mai bună a lor.

Atât doar, că trebuie citite până la capăt, cu atenție. Acțiunea poate se pierde, pe parcurs, dar sensurile sunt mai adânci.

- Dar de ce toate cele șapte povești au ca element comun drumul și pădurea?

- Pentru că, drumul este parte din Sensul personal al fiecăruia... noi ne construim și ne Transfigurăm propriul drum. Chiar dacă uneori nu

avem contextul de partea noastră, ideea este că dacă într-adevăr avem un Sens, Universul ne va ajuta să îl împlinim! Poate că uneori drumul ne este scris, sau ne este dat, dar noi decidem asupra metodei prin care mergem pe el! Ni-l mai facem și singuri; nu este nimic „bătut în cuie”, înțelegi?

- Uite, îmi place ideea drumului care crește odată cu tine; și a drumului care se tocește pe măsură ce îl parcurgi.

- Da, printru că, pe măsură ce ne detașăm de convingerile noastre, de materialism, de alea-alea, putem înainta către propria persoană... Așa cum pădurea se tocește și devine minusculă, într-unul din basme, tot așa se deschide și drumul nostru către a ne cunoaște mai adânc și a reacționa diferit la diferite probleme și situații pe care le întâlnim cu toții. Vezi tu, într-un basm am pus o peșteră în vârful unui munte; totul e simbolic. Dacă drumul este ascendent și nu mai avem alt spațiu-suport, este clar că e vorba de ceva diferit... acolo unde materia și cele ale sale, concrete, se termină...

Mi-am îmbrățișat versiunea din trecut. O puteți îmbrățișa și voi. Sunt ceea ce scriu!

*

Mi-aș mai fi spus, mie de atunci, mie din prezent și mie ce voi deveni, să nu uit să mă Bucur și să Simt! Să traduc mereu cerul în cuvinte... pentru că asta iubesc să fac!

*

În viață, mi se reproșează des că „pun totul la suflet”; dar dacă nu aș pune, nu aș mai putea scrie! Poate doar să le pun de acum încolo diferit, cum ai

pune un ou viu, din care va ieși o nouă viață... nu un ou clocit, spart, care miroase urât și te mai și umple de gălbenuș pe ochi și pe suflet...

*

Și știți ce mi-aș mai spune?

Că nu aș schimba nimic din trecut, pentru că nu aș mai fi ceea ce sunt acum! Aș schimba doar perspectiva și modul de a mă raporta la tot, aș înțelege și aș reconfigura doar puțin mai repede situațiile.

Vă doresc să aveți parte, în viața reală, de oameni reali, ca cei care au fost alături de personajele mele, reali și ei, în felul lor! Sper ca Basmele să vă Reconecteze cu acea parte a ființei care este de multe ori ignorată și neluată în serios; să vă Bucure, pentru că ritmul vieții este și așa destul de alert!

Și să vă spun un secret: și adulții pot citi Basme! Shhh! ☺

Claudia Raabta

1. Sus...

Amu, spune povestea, și e tare mult de-atunci, că trăia undeva departe un Prinț ca toți Prinții, tot cu doi ochi, cu două mâini, cu două picioare, dar și cu o Cunună de Pietre Scumpe așezată pe frunte. Numai că, micuț fiind, Pietrele sale Scumpe arătau altfel... Nu puteai pune un copil să poarte cu sine ditamai coroana și nici lui nu-i plăceau prea tare acelea de aur și de argint. O înlocui dar pe cea grea cu una de Flori. Florile acelea nu numai că nu se ofileau niciodată, dar cu fiecare zi care trecea arătau mai proaspete și mai frumoase chiar și decât atunci când fuseseră culese.

Ei bine, trăia Prințul nostru înconjurat de o sumedenie de curteni care mai de care, unii mai buni, alții mai răi, după cum îi orânduise Dumnezeu. Crescând așa, în mijlocul lor, trecu timpul ce trecu, până ce într-una din zile, hotărâră sfetnicii, cum este poate și firesc la un castel, să pornească la vânătoare și să ia cu ei și pe Maiestatea-Sa Prințul. Micuț fiind, el s-ar fi jucat mai curând cu ale sale, decât cu arme și săgeți... nu i-ar fi plăcut să vadă vietăți de-ale pădurii împușcate, așa că făcu ce făcu, privi cu coada ochiului la arme și, cu o seară înainte de-a porni, le adună pe toate și le ascunse, el știe pe unde. Atunci când trebuiră să plece, ciudat, dar curtenii nu știau nimic, nu bănuiră nimic. Porniră firesc, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Formară convoaie lungi către pădurea aceea mare, care nu se afla, după cum ne-am aștepta, undeva pe la marginea ori în afara regatului,

ci, de data aceasta, chiar în mijloc. Era o pădure despre care se spune c-ar fi fost de aur, sau mai precis, că o dată-n an, una numai, frunzele sale se făceau de aur. Se mai spune că atunci, luna și cu soarele se întâlneau și stăteau la sfat...

Când era însă astă zi, nu știa nimeni! Dacă stăteai la marginea pădurii și pândeai, se făcea ce se făcea de te fura somnul și nu apucaii să mai vezi nimic. Trebuia să nimerești acolo, să zicem, întâmplător! Trebuia să nu pornești de acasă gândindu-te deja la câte frunze din acelea de aur vei culege...

Pentru că nu toți le puteau vedea și nu oricând, trebuia oarecum să lași ca Ziua aceea să te aleagă ea, nu să o cauți tu cu tot dinadinsul; adică, dacă se Rânduia să fii...

Când porniră, dar, la vânătoare, curtenii știau se pare câte ceva; însă, ce anume... nici Prințului nu-i spuseră nimic, pentru ca nu cumva, Doamne-fereste... dar în fine, asta îi privea!

Ne-am oprit puțin să mai facem și această precizare, ca să înțelegem mai bine pentru ce nu erau chiar atât de atenți la arcurile pe care Prințul le ascunsesese și pentru ce nu băgară de seamă că lipseau. Și, cum desăgile nu ascundeau merinde, grămădiră-n ele sumedenie de saci, pentru a putea îndesa acolo, cât mai multe, frunzele de aur... Prințul nostru, fără a le mai spune, ascunse-n sân o pâine și o sticlă de apă, pentru că, oricâtă mâncare ar fi fost... parcă tot mai bună era când era preparată de mâna lui! Turta, am uitat să spunem, o făcuse el, iar apa era Roua Culeasă de pe Trandafirii lui, din curte... de ce le luă, nu știu; poate pentru că așa i se păru mai bine. Ca să nu se strice, le așeză cu grijă într-un săculeț de pânză albă,

pe care îl legă frumos la capăt cu o fundă, tot albă. Apoi le puse bine, ca să-i fie mai aproape de inimă...

Pe de altă parte, înainte de a pleca, mai găsi sub pernă, ce ciudat! o cruciuliță de Cristal! Era ca ochii lui... Cine o așezase acolo și de ce?

Surâse doar și luând-o și pe aceasta, și-o așeză la gât, punând în loc de lanț o Petală de Trandafir Alb, din cei care creșteau în grădina sa și îi plăceau, de altfel, așa de mult.

Înainte de-a pleca, mai rânduie el prin odaie cele câte mai erau de rânduit, deschise fereastra, umflă pernele, ca să șadă mai frumos cât avea să lipsească, netezi cu mâna așternutul alb, căci i se păru lui că ar fi făcut o cută, mai aruncă o ultimă privire și ieși, surâzând șăgalnic, ca și cum ar fi vrut să spună:

„Mă întorc... rămâneți cu bine...”

Mai privi o dată, scurt, trase după aceea ușa și porni, căci sfetnicii îl așteptau deja în curte și nu se cuvenea să îi lase să aștepte chiar atât de mult.

Caii erau pregătiți, purtând pe spate șei de aur, iar de o parte și de alta câte o desagă mare și roșie, țesute și acelea pe margine tot cu fir auriu. Acolo, Prințul crezu că sunt merinde și tăcu, nu le mai spuse curtenilor săi nimic. Își strânse doar puțin pe umeri pelerina și-și încinse sabia la șold. Să nu ne mirăm și de asta, pentru că atât pelerina cât și sabia lui erau altfel... le-om vedea la vremea lor și pe acelea.

Deocamdată, să ne întoarcem la Prinț. Strângându-și mantia pe umeri, respiră aerul proaspăt, tremurând puțin... afară era încă destul de răcoare. Roua nu apucase să sece de pe frunze și nici soarele să se arate printre nori. Pe cer încă se mai zăreau stelele, într-o lumină lăptoasă, deși aveau, în curând, să pălească și acelea... După cât erau de multe, se

anunța o zi senină, iar Prințul se minună în sinea lui pentru ce curtenii îl zoriseră așa de tare să vină, iar acum ședeau pe loc, suflând în pumni și încercând să se încălzească într-un fel sau altul.

- Maiestate, maiestate! făcu unul dintre ei; pentru ce oare se anunță a fi chiar atât de frig în dimineața aceasta?

- Nu știi, știi și eu de ce... poate pentru că, în loc să mergem, stăm... spuse Prințul, ridicând din umeri. E firesc să îngheți, atâta vreme cât doar te gândești să pleci la drum, dar preferi totuși să rămâi pe loc, numai pentru că, într-un fel sau altul, îți este prea frig!

Acum, Prințului nu-i era frig, măcar că era mult mai subțire îmbrăcat decât acela ce vorbise și care tremura de mama focului, înfoclit cu ditamai haina. Vorbise de sub o cușmă groasă, din care începuseră, mi se pare, să iasă și aburi...

Măinile Prințului erau calde, ca și inima lui. De aceea poate, omul tresări puțin când Prințul, venind spre el, îl atinse și spuse, rugător:

- Dar haideți...

Ochii săi luciră atunci frumos, ca Stelele din Ceruri, ori poate mai Frumos... În cele din urmă porni și convoiul, cu Prințul în frunte, măcar că el nu mai fusese pe acolo niciodată și nici nu știa prea bine pe unde ar fi putut să se afle Pădurea. Merse după cum îl îndemna inima, Înainte, fără a se opri din cale. Aproape nu băgă de seamă că se făcea din ce în ce mai frig. Soarele se ridicase binișor și nu mai era de mult chiar atât de dimineată, dar... pe drum, nu știu cum se făcu, dar porni să ningă și dădu până la urmă o zăpadă... să te sperii! Ningea însă potolită, iar Prințul, care nu mai văzuse până atunci zăpadă, începu să râdă

și să prindă-n palme fulgii albi, care îi părură atât de frumoși, ca niște mici îngeri, lăsați anume acolo pentru el; sau și pentru el...

Curtenii însă nu-i văzură. În curând, nămeții se făcură mari cât caii, iar frigul le intră adânc în oase. Se întoarseră unul câte unul, dar Prințul nu știu. După ce merse cât merse, o săptămână, se trezi, pe înserat, la marginea unei Păduri. Rumen în obraji, se întoarse pe călcâie să le spună, bucuros, că au ajuns! Descoperi însă cu uimire că în spatele său nu mai era nimeni și nici urme pe zăpadă nu se mai zăreau. Cred că ar fi de prisos să mai spunem ce ar fi putut să simtă un copil când vântul îi urla în spate, iar pădurea se întindea, neștiută, înainte...

O clipă, una numai, îi fu puțin teamă. Curtenii, unde oare se pierduseră?!

După aceea își aduse aminte de cruciulița găsită-n zori, o cuprinse în mână și în suflet, iar teama îi dispăru. Ba mai mult, i se păru că zărește desenată pe zăpadă o alta, dar vrând să o atingă cu mâna, se ridică parcă și aceea și porni cu el odată. Acum o zărea ceva mai încolo, în zare, așezată ca o Lumină a Raiului, Vertical... Rămase, dar, cu ochii mari, puțin uimit, ascultând Tăcerea și privind ba copacii deși, ba zăpada albă neatinsă, care deja, se pare, îi trecuse de glezne... acum nu mai ninge, se liniștise totul ca prin farmec și nu știu dacă la marginea pădurii mai urla ori nu crivățul, dar era atâta Liniște...

N-are rost să mai spunem că era ca și cum Natura și-ar fi răsfirat degetele peste o Orgă a Tăcerii... știm și noi prea bine că mai sunt situații și nu tocmai puține, în care cuvintele n-ar putea decât cel mult să ne încurce... să ne poată reda starea de spirit, mai puțin!

Pe de altă parte însă, dacă am lăsa o filă ori două albe ca neaua și am continua povestea cu episodul de când a venit primăvara, s-ar înțelege, cred, și mai puțin... așa că, revenind deocamdată la cuvinte...

Stătu Prințul nostru ce stătu, admirând cerul plin de stele, din care o parte se scuturaseră parcă lângă picioarele lui... era învelit în mantie, dar după o vreme i se păru că puțin îi este foame. Nu prea convins, scoase din sân desaga cu merinde, o dezlegă la gură, privi puțin înăuntru, ca și cum ar fi vrut să vadă ce este acolo, deși știa prea bine ce pusesse. Tocmai când se pregătea să apuce turta într-o mână și să muște din ea o bucată zdravănă, zări pășind alături de el un om, un Bătrân pare-mi-se, cu o barbă mai albă decât stelele din ceruri, cu ochii mari... pășea sprijinindu-se într-un toiag. De unde apăruse acolo, nu știu. Oricât ai fi privit, nu zăreai desenată pe zăpadă vreo urmă. Văzându-l, Prințul rămase o clipă cu mâna încremenită în aer, apoi făcându-și curaj, se apropie și-l salută cu un:

- Doamne-ajută! șoptit ușor, mai mult cu inima decât cu vorbele.

Bătrânul se opri, se înclină și el, surâse, apoi vru să își continue drumul liniștit, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic...

Dar, o întâlnire cu un om nu poate fi doar „nimic”! Niciodată!

Prințul nu își amintea să-l mai fi văzut până acum și nu știa de unde apăruse. Văzându-l atât de subțirel, cum umbla cu toiagul prin zăpadă, își spuse că de bună seamă și omului de-alături îi era cel puțin tot la fel de foame ca și lui... așa că, fără a mai sta pe gânduri, se apropie ușor, îl trase delicat de haină și-i

întinse chifla, fără a-i mai spune altceva... doar Surâse... Bătrânul, de asemenea, îi Surâse, cu ochii lui de Cristal, se mai înclină o dată... până ce Prințul nostru se dezmetici încotro va apuca, el dispăru, fără a lăsa, desigur, urme pe zăpada albă, așternută acolo de curând...

Uimit, mai ridică o dată din sprâncene, își făcu o cruce și porni. Ciudat! Foamea îi dispăruse și ea, de parcă Bătrânul ar fi luat-o cu sine în buzunar! Mult se mai minună în sine sa de una ca aceasta!

Atunci când făcuse ce făcuse, nu se gândise decât să îi întindă o bucată de pâine, să îi Bucure sufletul și să-i aline foamea. Nici pe departe să se aleagă cu cine știe ce răsplată după aceea. Iată că acum... foame nu îi mai fu, dar nici nu cred că a mai avut vreme să își dea seama. Mai avea de mers. Merse și merse, tot înainte, cum ne place să spunem. Nici vreme să obosească nu mai era.

Merse mult. Când simți picioarele înghețându-i, iată că zări alături alt Bătrân, cu plete lungi și albe ca zăpada, ce pășea desculț pe zăpadă, mergând parcă cu el laolaltă. Văzându-l, îl salută și pe acesta cu un: „Sărut-mâna!”, se înclină; văzându-l astfel cum era, își scoase pantofii din picioare, căci asta mai avea, și îi întinse lui, cu mâna tremurând ușor la gândul că ar fi putut, acela, să se supere. Dar, atâta vreme cât o făcea din inimă...

Se apropie, iar Bătrânul, întinzându-i palma, lăsa pe Prinț să îi așeze acolo pantofiorii de aur, care, de mici ce erau, îi încăpeau în podul palmei amândoi!

Greu de crezut că ar fi putut să îi și încălțe!

Dar, dacă Prințul îi Dăruise...

Surâse Bătrânul. Nu o să credeți! Dar, apucându-i cu degetele sale uscățive și albe, suflă

asupra lor, apoi porni să îi întindă puțin câte puțin, ca pe gumă. Ce ciudat! Îi intrară în picioare, de parcă de acolo ar fi fost luați!

Privi cu Blândețe multă către Prinț, care rămăsese nedumerit... se înclină, Surâse, apoi dispăru și acesta, ca și cum nu ar fi fost...

Din ce în ce mai surprins, Prințul își lipi urechea de pământ și ascultă! Cine știe! Ar fi putut să fie vreun bordei ascuns în zăpadă, iar omul să se fi strecurat pe acolo, neștiut... să zicem! Dar chiar dacă ar fi fost așa, urme de pași tot ar fi trebuit să rămână, măcar acolo unde șezuse. Dar nu erau. Cugetă Prințul ce cugetă, mai ridicând din vreme-n vreme din sprâncene, apoi porni din nou, tot înainte, astfel cum era: desculț și îmbrăcat în Mantia Albă, ca Stelele din Ceruri. Atât mai avea; nu vom mai spune dacă simțea ori nu frigul, pentru că ne putem închipui și noi; nu cred că este nevoie să mai scriem.

Merse dar, și după ce merse cât merse, o săptămână, sau poate mai mult, sau mai puțin, nu știu!, i se păru că zărește chiar aproape, în față, Lumina aceea Albă, care semăna cu a lui, cea pe care o zărise desenată pe zăpadă... numai că, aceasta era mai mare, Strălucea mai Frumos și crescuse, de acum, în vârful unui Schit...

Ajuns aici, Prințul crezu, puțin, că nu zărește bine! De unde să mai apară și asta așa, în mijlocul Pădurii, pe zăpadă?

Se apropie. Așa de Frumos era, că Prințului nostru i se păru că Plutește până-n poartă, ori poate chiar Pluti... el știe... Ajuns aici, trase zăvorul și deschise poarta, păși cu mare grijă înlăuntru și ajunse într-o curte unde zăpada strălucea mai Albă, iar Cerul plin de Stele se zărea, de acolo, mai Frumos... îl privi

și, aducându-și aminte că mai zărise Strălucirea aceea undeva, se întoarse și dădu cu ochii de Bătrân, care, văzând pe Prinț, îi întinse mâna, salutându-l; cel mic se înclină, întinzând la rândul său o mână, care, preț de câteva clipe, rămase în mâinile Bătrânului... acesta îl cântări puțin de sus până jos, apoi îl privi în ochi, adânc, și prin ochi până în străfundurile sufletului, cu aceeași Blândețe cu care ne-am obișnuit...

- „Bine ai venit!” păru a spune Bătrânul, vorbind mai mult din Privire, după care se uită în sus, surâse și dispăru din nou, de data asta însă nu cine știe unde, ci undeva mai aproape, la Schit...

- „Trebuie să toace, probabil...” își spuse Prințul, mirându-se că Bătrânul reușise iarăși să dispară chiar atât de repede... numai că acum știa, măcar, unde ar fi putut să-l găsească...

Ei, și numai ce privi puțin de-a stânga și de-a dreapta, suspinând de Dor, și văzu cum acoperișul schitului deveni de aur... când Pustnicul începu să toace, răsări parcă Soarele! Apoi, ca într-o respirație de Lumină, frunzele se rumeniră și pădurea toată se făcu de aur...

Prințul crezu, întâi, că din pricina lunii se zărește astfel, dar, dacă ar fi fost așa, cum oare de nu le zărise mai devreme? Deci, altceva trebuia să fie! Când mai privi o dată Schitul, care strălucea de-acum ca Soarele din Ceruri, își plecă fruntea, Surâse și *Înțelese!*

Ei, și cum privea așa, Simți clocotindu-i în suflet un Dor din acela Arzător... își spuse că, dacă pe dinafară poate fi atât de Frumos și atâta Taină, oare înlăuntru cum o fi?...

Surâse. Înălțându-se pe vârfuri, apăsă și el pe clanță, ca Bătrânul, dar cu amândouă mâinile! Ușa era

înalță, trebuia să se ridice pe vârfuri. Ușa se Deschise numaidecât!

Își Dorea atât de mult să se afle *Acolo*, alături de Taină! Își vârî întâi capul înlăuntru, iscodind, apoi se strecură și el, ușor, neuitând să tragă și ușa, cu grijă, pentru ca nu cumva, odată cu el, să intre în odaie și frigul de afară... intră și, de cum apăsă pe clanță, frunzele de Aur porniră să Cante și se Bucură Prințul, dar ce văzu acolo după... era atâta Frumusețe și atâta Conexiune, încât i se tăie răsuflarea! Cred că iarăși vom spune cum era, prin faptul că niciodată cuvintele nu vor fi de ajuns pentru a putea descrie măcar puțin, o fărâmitură, din Taina aceea!...

Ce văzu, de altfel, este simplu. Odaia era simplă. Pe o masă, doar, ardea o Candelă de Aur, de la lumina căreia tavanul, podeaua și până chiar și aerul se rumeniseră, se transformaseră, adică, în bolte, podele, pereți și aer de aur... ce Simți însă, e mai greu de zis! Și, ce-ar putea de altfel simți un muritor, atunci când, pășind cu grijă înlăuntru, Respiră Îngeri Albi plutind prin aer, ca niște Petale Frumoase de Trandafiri...

Surăse Prințul și aproape nu-i venea să creadă că el, mărunțul, se afla Acolo, în acel Paradis de Simțire, înconjurat de atâta Lumină de Cristal și de Aur! Dar, cum iată că era, Mulțumi Celui de Sus, se închină... apoi, Bătrânul îl luă de mână ușurel și, ducându-l într-o altă odăiță, îi arătă, din prag, măsuța pe care ardea o Candelă... alături de ea stăteau, neatînse, pantofiorii și turta pe care Prințul nostru le Dăruise, în ajun, unui alt Bătrân, căruia îi fusese poate, foame sau frig... închise ușa ușurel, apoi, după o bună vreme, ieșiră-n curte și priviră în Tăcere Cerul pe care Soarele tocmai se pregătea să Răsără... apoi,

Bătrânul spuse Prințului ceva de foame și de frig pe care nu avea să le mai simtă, nu știu, pentru că nu am auzit prea bine ce i-a spus, apoi, apucându-l de mână ca pe un copil, îi șopti din Ochi o Taină și merse cu el până la Poartă, încetinel, ca și cum ar fi vrut să nu se mai termine clipa aceea niciodată... acum, nu prea înțelegea Prințul pe moment, pentru ce trebuia să mai și plece, de ce nu putea Rămâne Acolo, de ce trebuia să se întoarcă, sau cel puțin pentru moment, acolo de unde venise... poate pentru că sfetnicii i-ar fi dus dorul, știu și eu...

Ajunși la Poartă, Bătrânul îi arată o scurtătură, ca să nu mai fie nevoie să meargă o săptămână până la regatul său, îi spuse când să se mai întoarcă și anul următor, apoi îi așeză pe frunte o Cununiță Frumoasă și-i Dăruie Candela de Cristal și de Aur care Arse pe Masă. Surâse-apoi din adânc de inimă, privindu-l și mai adânc, în suflet... îi întinse mâna, o mână albă, ca o Petală de Trandafir, cu pielea fină, iar Prințul o întinse, la rându-i, pe a sa, așa cum ai întinde o Floare... Bătrânul îi strânse mâna și aici, Prințul își lipi o clipă fruntea de mâna albă a Bătrânului și rămase, preț de o clipă, așa, ca și cum ar fi vrut să nu-i mai dea drumul niciodată...

Se mai înclină apoi unul către altul și porniră. Când ajunse Prințul la Palat, nu știu... dar încă mai păstra în mână mâna catifelată a Bătrânului, ca o Petală de Trandafir... pentru ce însă trebuia să se întoarcă, asta nu știa, poate doar ca să le vestească și altora Bucuria aceea Minunată... desigur, dacă și aceia ar fi avut ce Înțelege...

Deocamdată însă, păstră Taina pentru el; ajuns la Palat, fu surprins totuși să vadă că nimeni nu îl

întrebă unde a stat, ori dacă nu cumva s-a rătăcit prin Pădurea aceea înghețată...

- „Pentru ei nu ai lipsit prea mult...” auzi parcă glasul Bătrânului răsunându-i în urechi... aceia încă dorm...

Când se treziră, Prințul nu îi întrebă nimic, dar surâse trist când unul, întinzându-se, făcu:

- Tiii, dar ce vreme a mai fost, cum a mai nins astă-noapte! Bine că n-ai mai apucat să ieși din casă, maiestate...

Se scuturară apoi de somn și parcă nu-și mai aduceau aminte cum ieșiseră din ceață după frunze, dar se pierdură pe drum înainte de-a ajunge la marginea Pădurii. Ei se gândeau la ale lor, dar Prințul rămase cu sufletul fript de Dor după Taina aceea din Pădure și aștepta... Doamne, cum mai aștepta! să treacă și anul acela mai repede, ca să se poată, după aceea, Întoarce înapoi la ale sale... cu suspinări de Dor, trecu și anul. Fără să își mai anunțe sfetnicii, o zbughi înapoi *Acasă*, îmbrăcat cu aceeași mantie și cu sabia de aur încinsă la șold... ca să ajungă mai repede, încercă să o ia pe scurtătură, dar astfel drumul parcă se lungea! Înțelese atunci că nici pe Golgota nu a existat scurtătură; porni pe drumul cunoscut și, fie că alergă, fie că Dorul din suflet îl mână mai repede, măcar că drumul îi fu mai greu, lui i se păru mai scurt decât întâia oară, pentru că, spre deosebire de alte dăți, acum știa ce se afla la Capăt... ajunse și, în loc de alt răspuns, Bătrânul nostru îl întâmpină Surâzător în poartă printr-un:

- „*Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne Bucurăm și să ne Veselim într-însa...*”

Surâse Prințul și Înțelese pentru ce frunzele, noaptea, se făceau de Aur...

Bătrânul Surâse și el și-i spuse că așa erau, de fapt, tot timpul, nu doar o singură dată într-un an! Numai că, pentru cine nu știa să le vadă nici așa...

- „*Ei, și să-ți arăt ceva și mai Adânc decât frunzele...*”, făcu Bătrânul, apucând pe Prinț de mână. Îl purtă ușor printr-o altă odăiță, trecându-l printr-o Poartă Înaltă, care se deschidea Frumos de o parte și de alta...

- *Privește...* îi spuse; și privind, văzu Prințul o mescioară îmbrăcată în Alb, pe care Ardea o Lumânare Albă, așezată pe o Carte Deschisă, tot Albă și aceea, mi se pare... ei bine, și de la Flacăra aceasta se Aurise toată odaia și, în urma ei, și frunzele... oare nu cumva și luna cea frumoasă de sus, din Ceruri...

Surâse Prințul și lipindu-și mâinile de piept, ca pentru Rugă, șopti ușor, din adâncul sufletului:

- „*Ce Taină e aici...*”

Apoi închise puțin ochii, își înclină fruntea și rămase așa puțin, privind printre gene, mai mult cu Inima decât cu ochii, la ceea ce era Dincolo de Porți... pentru că, ce era... nu se mai sătura Trăindu-le! Și când trebui să plece iar, strânse la piept mâna Bătrânului, luă cu sine Candela, din nou, și porni... dar ce era în sufletul lui... porni, neuitând să îl roage stăruitor să îi îngăduie să poposească pe Acolo și mai repede... să-l îngăduiască măcar cinci minute pe pragul ușii și tot avea să fie mulțumit...

Dar, cum toate se petrec la vremea lor... Bătrânul surâse auzindu-l, îl binecuvântă și îi mai șopti ceva, nu știu însă ce, pentru că nu prea ne place să ascultăm pe la uși...

Când ajunsese acasă, obrajii îi ardeau de Dor, nu mai mânca și era parcă puțin mai tăcut decât de

obicei... nu pentru că nu ar mai fi avut ce spune, dar cum uneori, cuvintele sunt doar o treaptă...

Privea doar cu ochii mari la forfota ciudată dimprejurul său; surâdea... dar Palatul aurit nu mai valora nici măcar cât o scândură a celui din Pădure; oamenii rămăseseră aceiași, numai că parcă ceva mai puțin înțelegători decât până atunci și parcă mai ironici. Nu, cu siguranță, nu ar fi trebuit să le spună unde merge, sau cel puțin, nu încă!

Se mistuia doar de Dor pe dinlăuntru; Pădurea n-o putea aduce la Palat, dar o purtă în suflet, ca pe un Odor de Preț, cel mai de Preț și cel mai Drag! Alerga Acolo de atâtea ori...

Acum însă, pe de altă parte, azi așa, mâine-așa, începură sfetnicii să bage de seamă că Prințul nostru lipsea cam des! Tăcură ei cât tăcură, până ce, într-una din zile, pe când ședeau cu toții adunați la un consiliu, sau cam așa ceva! Prințul stătu o vreme, privi la ceas, făcu ochii mari și râse ca și cum și-ar fi amintit de ceva foarte Important, apoi se ridică în picioare, își trase haina și o zbughi la fugă, fără să le spună unde se duce, de ce și pe unde ar fi fost necesar să plece tocmai atunci...

Puțin ciudat, dacă stăm să ne gândim! De obicei, în situații din acestea, Prințul nu era niciodată cel care să plece primul! Din contră! Oare, ceva îl supărase, sau?...

Mă rog... de obicei, alții trebuia să tragă de el; se întâmpla uneori să mai aibă și aceia treburi; nimănui nu îi venea să plece primul, așa că apelau la el. Când mai era și câte ceva important de pus la cale, pe el, de multe ori îl apuca miezul nopții tot aplecat peste hârtii, în timp ce ei căscău de somn; de multe ori nu mânca și nici nu bea și nu se mișca de-acolo,

înainte de a termina; tot acolo îl apucau și zi și noapte, de te și minunai uneori de unde oare mai reușește să găsească atâta putere... dar, cum noi știm de unde...

De această dată însă, doar se ridică pur și simplu și plecă; nici ceva prea important nu se mai petrecu, așa că nu avea de ce să-i pară rău că ar fi putut să piardă cine știe ce. Dar, cum nu apucă să le mai spună unde merge...

Scorniră aceia fel și fel. Apoi când Prințul se întoarse, picat parcă dintr-o altă Lume... nu apucă să se așeze două minute jos, că-l și luară în primire cu fel și fel de întrebări, la care pe moment nu le răspunse nimic. Când se mai potoliră puțin, unul dintre ei, mai îndrăzneț, rămase în odaie; după ce toți ceilalți plecară, își roti ochii în toate părțile, iscoditor, apoi întrebă, șoptit:

- Știi ce au zis după ce ai ieșit pe ușă?...

Aici, Prințul nostru se încruntă puțin, pentru că nu era treaba lor să iscodească atât și nici a lui să afle ce spusese.

- Știi ce au spus? urmă sfetnicul, cu ochii sclipitori, parcă mai curios decât ar fi trebuit să fie Prințul.

- Te rog frumos... lasă-mă puțin să mă odihnesc... este treaba lor ce au spus...

Curios, dar sfetnicul nu insistă, ci ieși docil, pe ușă; a doua zi, însă, povestea se repetă.

- Eu cred că știi unde merge... făcu unul din ei, sprijinindu-se în cot. Cred că știi!

Ceilalți se adunară, curioși, împrejurul lui și, cum Prințul era dus...

Șușotiră ei ce șușotiră, mai aruncând din când în când câte o privire către ușă, mai aprobând câte ceva cu capul, mai izbucnind în râs... Când sfatul se

termină, căzură cu toții de acord să-l urmărească. Vezi bine, credeau că aflase pe undeva vreo Ileană-Cosânzeană cu părul de aur și ar fi vrut și ei să vadă o asemenea minune.

Se luară ușurel după Prinț, dar cum acesta era mai sprinten și cunoștea de-acum drumul, îi lăsă în urmă binișor; după câțiva pași, nu mai știură pe unde s-o apuce. Se întoarseră îndărăt, la Palat, cu mâinile în buzunare cum s-ar spune... erau burzuluiți foarte, pentru că îi păcălise un copil...

- Data viitoare vom fi mai atenți! își spuseră; nu mai închiseră ochii toată noaptea, frământându-se în fel și chip cum să facă să-l descoase, pentru că era cam greu să poți scoate de la el ceva, dacă el nu ar fi vrut să-ți spună! Și cum Prințul mirosea de obicei pe unde bat ei cu atâtea întrebări, îi lua peste picior sau le răspundea în dodii, tot ca să aibă ce înțelege, dacă erau peste măsură de curioși.

Așa că, atunci când se întoarse, unul mai mic îl repezi de cum intră, printr-un:

- Maiestate, maiestate! Unde-ai fost?

- Să mă uit la lună! făcu Prințul, foarte serios, cu ochii mari, țintuindu-l cu privirea și curios parcă să vadă ce ar mai urma.

- Dar eu am întrebat serios! Unde a fost maiestatea-saaa...

- O să mă duc s-o întreb. Și după aceea am să vin să-ți spun. Bine?

- Bine... făcu sfetnicul, văzându-se luat așa; ieși deandaratele din odaie, încercând să pară calm. Numai că, împiedicându-se în atâtea reverențe, luă pragul în picioare; ce-a urmat? Se repezi Prințul de îl prinse, ca să nu își rupă oasele, îl ajută să se ridice, șoptindu-i apoi un:

- Dar, să nu mai faci! Se încruntă ușor ca la un copil...

Ieșind din odaie, sftenicul nostru se îndreptă, tropăind, către o alta, unde erau alții adunați; de cum intră, spuse, gâfâind, doar un:

- Nu mi-a spus! Ba chiar, pe deasupra...

- Ei, tot o să aflăm noi odată și odată! făcură și ceilalți; parcă nu știai!

Stătură ei așa, se mai potoliră (sau, cel puțin pe dinafară), când văzură iar pe Prinț repezindu-se pe ușă:

- Maiestate, unde pleci?

- Ce importanță are...

- Are! Vrem să știm!

- Doar atât?...

- Păi...

- Păi! Să mă plimb!

Și, făcându-le ochii mari, își trase haina și ieși, fără să-i mai lămurească, nici de astă dată, unde merge. În fond, prea multe întrebări. Și dacă țineau neapărat să afle... Trebuia să Simtă mai mult și să întrebe mai puțin...

Plecă și-n urma lui rămaseră sftenicii, să își pună fel și fel de întrebări, discutând aprins dacă o fi vorba despre prințesa cutare sau cutare, de fata împăratului de peste șapte mări ori de peste nouă... Și, cum nu ajunseră la un rezultat, se hotărâră să iscodească mai atent, căci poate cine știe...

Pândiră când Prințul merse cu niște treburi la împăratul de alături (am uitat să spunem, avea foarte mult de alergat, de obicei!), se interesară dacă exista pe acolo vreo prințesă, îl urmară fideli până la curtea craiului, unde aflară că prințesele își luaseră concediu

și plecaseră pentru vreo săptămână în altă poveste și tot așa...

Ca să nu ne mai lungim prea mult, îl urmară pe Prinț mai peste tot, ca o umbră. Atât de fideli erau, încât cred că nici el însuși, dacă i-ar fi rugat să facă asta și tot nu ar fi făcut-o mai bine! Și cum nu aș vrea să devenim plictisitori... Bătură tot pământul în lung și-n lat, numai în înalt nu! Și tot nu reușiră să afle mare lucru; ca să fim sinceri, mai nimic.

Într-una din zile însă, când hotărâseră aproape să se dea bătuți, porni Prințul nostru, ca de obicei, către acel *Acolo* Scump și Drag sufletului său, cu inima friptă de Dor, mai șoptind, din vreme-n vreme, câte un:

„De-ar înțelege, Lumina mea...

De-ar Înțelege!”

Suspina apoi cu Dor și pornea din nou, închipuindu-și ce Frumos ar fi fost să fie *Acolo* lângă el și sfetnicii lui, să îi poarte de mână prin Pădure, apoi să guste și ei din Bunătățile acelea fără de sfârșit, să se Bucure de Bucuria lui... De fiecare dată când venea, Bătrânul întindea o Masă Albă în odaie și mâncam alături, cele mai alese Bunătăți de Taină și Simțire... și să nu mă întrebați de unde oare le mai avea și pe acelea, stând acolo singur, la margine de codru... sau, oarecum singur! De unde le avea, de unde nu le avea, nu știu; nici nu cred că mai are vreo importanță. Pur și simplu erau acolo, așa cum și inima noastră bate zi de zi, fără s-o putem întoarce cu ochii ori cu mâinile... *Altfel...*

Surâdea dar Prințul nostru și ar fi vrut mult ca și sfetnicii lui să fie pe *Acolo*, să se Bucure și ei! Dar pentru ca Bucuria să fie deplină, trebuia să își Dorească ei! Nu-i putea aduce cu forța, ca pe niște

statui care să nu Simtă și să nu Înțeleagă! Le mai vorbise el așa, în treacă, despre asta, dar cum răspunsurile lor sunau de fiecare dată altfel...

Prima oară, când îl văzură pătrunzând cu Candelă Aprinsă în odaie, îl întâmpinară cu un:

- Dar ce, maiestate? Ai rămas în pană cu lumina?

- Da... Am rămas în pană... făcu Prințul cu tristețe, privindu-i doar adânc și fără să le mai spună nimic. Dacă ei nu știau să Simtă...

Aceeași Candelă o ținea și acum Aprinsă în palme, cea dintâi pe care Bătrânul i-o Dăruise; era îmbrăcat cu aceeași pelerină pe care o avea atunci când îl întâlnise pentru prima oară. Simțea în suflet aceeași Emoție și același Fior ca și atunci, aceeași Bucurie... aceeași Bucurie Sfântă care nu îl mai părăsise, de atunci, nici o clipă! Surâdea, măcar că drumul era greu; cu facla aprinsă în mână, porni din nou, înfășurat în Mantie, iar omătul parcă surâdea și el și se topea sub pașii lui, lăsând în urmă o cărăruie îngustă, pentru cine oare?...

De data asta, a decis să ducă și el o Candelă Aprinsă Bătrânului...

În aceeași vreme însă, discutând aprins despre Ileana-Cosânzeana pe care nu o mai găseau, ai lui aproape că nu băgară de seamă când ieși pe ușă, deși le spusese clar un „Bună dimineața!”, sau oricum ceva de genul acesta... Văzură luna de aur scăpărând peste copaci și își amintiră cum, și în noaptea aceea...

Da, trebuia neapărat să pornească la vânătoare! Cum era deja târziu, își spuneau ei, ca să mai poți urmări un om, se repeziră pe urmele Prințului. De data aceasta vântul nu-i mai supără. Porniră repede, clănțănind din dinți și șușotind care mai de care...

Merseră așa o bucată, după care, dându-și seama că Prințul i-ar fi putut, totuși, auzi... șușotiră mai încet, dar tot se auzea, lăsând la o parte omătul care scârțâia sub picioare și crengile pe care călcau și care se rupeau; aceia erau destul de neatenți, mai făceau și niște zgomote...

Am uitat să spunem ceva! Cărăruia lăsată de Prinț li se păru mult prea strâmtă. Ei se îngrămădeau și se grăbeau, împingându-se unii pe alții ca să meargă mai repede! Merseră până la urmă așa, de-a valma, și mai nimeriră, firesc, și peste crengi, pe care, grăbiți cum erau, le tot luară în picioare mai tot drumul, de-i puteai auzi de la o poștă, chiar și surd de o ureche să fi fost!

La un moment dat, însă, când peste foșnetul acela se auzi un Clopot și bātu miezul nopții, unul dintre ei se-mpiedică; venind grămadă în zăpadă, dădu peste o creangă, pe care atingând-o din greșeală, i se păru puțin că sună altfel... Se ridică, o privi mai atent și, când se uită mai bine... Mda, nu se înșela! Creanga devenise de aur!

Cu ochii mari, lucind parcă și mai și decât creanga, o luă, cu mâinile tremurânde și o vârî în sân, fără să le mai spună celorlalți nimic...

Cât despre ei... Aproape că nici nu băgară de seamă că se împiedicase; doar după vreo cinci minute se trezi unul:

- Ei... Ce-ai făcut, frate?

- Ce să fac? M-am împiedicat!

- Și-ai găsit ceva?

- Nu, Doamne ferește! Ce să gădesc?! se apără acela, dând din mâini și strângând apoi creanga mai bine, să nu-i cadă. Ce să gădesc?

- La prințesă mă gândeam... făcu un altul, repezit și căutând să schimbe vorba cât mai repede...

Acum, nu știi ce legătură ar fi putut avea închipuita prințesă cu căzătura în zăpadă, dar, cum și acela găsisese, pesemne, o altă creangă de aur și ar fi vrut să nu mai știe nimeni... În fine, să zicem...

Întorcându-ne însă la Prinț, am uitat să spunem că atunci când aprinse facla și porni, undeva, într-un colț de lume și de suflet, și Bătrânul o aprinse pe a sa, aceeași Lumânare Albă de pe Masa de Cristal... Când cele două raze se-ntâlniră... Lumina din suflete crescă și, în miez de noapte, suiră câteva trepte, iar Prințul, cu mâna lui, trase pentru prima oară Clopotul de Lumină, pe care îl privise, cu ochii mari de Dor, de-atâtea ori...

Atunci, în Sunetul lui, se Împletiră Razele atât de Frumos, încât una singură Cânta și Lumina de-acum pe Cerul Înstelat... Când și Clopotele din adâncul inimilor prinseră a Cânta, cu cele de deasupra laolaltă, unul mai subțirel, altul mai gros, Stelele din Ceruri se opriră și se transformară în Scânteii, Soarele Răsări, iar în Lumina lui Frumoasă, totul se Auri, de la suflete și până la pietrele cele mai mărunte, de la Poartă...

Când ajunseră curtenii, ecoul încă se mai auzea, dar de cum văzură pietrele de aur, își încărcară buzunarele cu ele, uitând pe moment și de Prinț și de Prințesă și de toate...

- Fiule... făcu Bătrânul, cu Blândețe, așezând pe Prinț la Masă și punându-i înaintea un coș cu Scânteii din Aur. Îmi pare că aud niște răsuflări la poartă. Ar putea fi niște străini... Mergi te rog și îi cheamă înăuntru...

Prințul se ridică ușor și deschise poarta, ca să vadă mai bine cine este. Când dădu cu ochii de sfetnici, nu realiză întâi cine erau; îi luă doar și îi pofti în casă. Aceia, repezindu-se prea tare, scăpară din greșeală crengile din buzunare.

Prințul îi aduse înlăuntru și erau aproape înghețați. Bătrânul îi pofti pe niște scăunele, împingând ușurel Candela mai aproape; Surâse Adânc, așa ca un copil, îi întrebă parcă din privire cum se simt... nu răspunseră nimic; priveau doar cu teamă spre buzunare...

- Ciudat! își spuse, ar fi trebuit să se încălzească până acum, nu-i așa?

Prințul dădu din cap că da, Bătrânul ridică din umeri și-i trase lângă sobă, arătându-le, tot din privire, un cuier unde să-și așeze straietele; avea să le aducă el altele mai uscate și mai bune, dacă ar fi vrut.

Curtenii însă se priviră cu teamă și nu rostiră un cuvânt, uitându-se doar de jur împrejur, ca și cum nu ar fi înțeles... căci, crengile de aur, vezi bine...

- Probabil că încă sunt înghețați, de nu pot să vorbească, ori poate că or fi muți, sărmanii...

Se apropie, arătând cuierul încă o dată, apoi spre ei și încă o dată spre cuier... dar oamenii nu se mișcară nici de data asta, ba, mai mult, se strânseră unul într-altul, încercând, cu mâinile înghețate, să își tragă haina mai aproape...

- Cred că-s amorțiți de frig, Doamne... zise Prințul, apropiindu-se și încercând să tragă ușurel de mâneca unuia dintre ei. Mâneca era înghețată, se făcuse ca scoarța de copac aproape. Probabil că de aceea nu și le mai simțeau nici ei; nici mânecele, nici mâinile. Și poate că nici sufletul... Când Prințul

încercă să tragă ușor de una dintre mâneci, omul gemu, ca și cum s-ar fi împotrivit...

Uimit, îi atinse încă o dată haina, dar omul gemu din nou, încercând să-și apere cu înverșunare buzunarele; măcar că, la cât era de înghețat...

- Da, da! Am înțeles! Probabil că e ceva fragil... Am să umblu cu grijă...

La un semn din privire cu Bătrânul, vârî mâna delicată în buzunar, ca să scoată afară acel ceva care ar fi putut, vezi bine, să se strice... ori, știu și eu...

Acum însă, când văzu una ca aceasta, omul nostru scrâșni din dinți, mai tare decât dacă ar fi călcat cu picioarele goale pe un șarpe cu clopoței și se făcu pământiu. Pietrele de aur!

Vârându-și însă mâinile în buzunarul de la pieptul lui, Prințul nostru scoase de acolo, râzând cu gura până la urechi, nu pietre de aur și nici crengi, ci doar... niște ouă de pasăre, nici de aur ori făcute de vreo pasăre măiastră, ci doar ouă simple și atât... Văzându-le, izbucni în râs! Rămase o clipă așa, cu ele-n mână, clipi șiret...

- Da, da, da... Înțeleg acum pentru ce domnul își ferea cu atâta grijă buzunarele!

Râzând, îl întrebă apoi dacă se supără de le va așeza pe masă, ori într-un cuib, spre a rodi o nouă vietate... dar, cum omul, încremenit, nu răspunse nimic... Prințul luă și tăcerea lui drept un răspuns și așeză bucatele pe masă, apoi trecu la următorul, îndemnându-l parcă din privire să nu se mai sfiască atât, precum colegul lui; să îi dea haina s-o așeze în cui, că doar nu era să stea așa o veșnicie, înghețați și plini de zăpadă!

Ce să mai spunem că văzând una ca aceasta, ceilalți se îngălbeniră instantaneu, ducându-și ca la

comandă mâinile spre buzunare. De uimire, amuțiră când găsiră-acolo aceleași treburi ca și cel dintâi! Deci, frumoasele lor pietre de aur...

Abia acum înțelegeau ei tăcerea aceea din pădure! Când Prințul se apropie, surâzător, și întinse mâna după haine, își amintiră, parcă, pentru ce porniseră la drum... dar era amintirea lor ca o ceață; singurul lucru la care se mai puteau gândi, pe care nici pe-acela nu-l înțelegeau, era ce se petrecuse cu pietrele, cu crengile...

Dar, lăsând deocamdată asta la o parte... cu hainele pe braț, Prințul se întoarse ușurel către Bătrân, i le dădu lui; acesta merse în vârful picioarelor în altă odaie, le lăsă acolo să se usuce, aduse în locul lor altele, mai Frumoase. Erau, să zicem, la fel, doar ceva mai Strălucitoare, cum nu mai văzuseră poate niciodată.

- A, Prințule! Aici erai? În sfârșit, te-am găsit... făcu unul dintre ei, ca trezit dintr-un somn adânc, frecându-se cu mâinile la ochi. Aici erai?

La auzul lui, tresăriră și ceilalți, văzând unde se aflau...

- În sfârșit, Prințe! știi acum unde dispăreai mereu!

Aici, Prințul surâse, rezemându-se de sobă; își aplecă puțin fruntea, Bucurându-se că ar fi înțeles și ei ceva!

- Ei, tu crezi că nu știam? făcu un altul. Știam, mai de mult... bănuiam... ei, și dacă vreți să știți, am și văzut-o!

Aici, Prințul făcu ochii mari și întrebă, ridicând o sprânceană a mirare:

- Bine... dar, pe cine?...

- Marea frumusețe! Am văzut-o și am înțeles!
Am înțeles unde dispăreai de atâtea ori!

- Ce Bine! urmă Prințul, cu ochii Strălucind de
Bucurie. Ce Bine...

Surâzând, își lipi o clipă palmele de piept, ca
pentru Rugă; privi complice spre Bătrân, care, însă,
nu îi spuse de astă dată nimic... doar clătină din cap...

- Dar, urmară curtenii, ar mai fi o întrebare...

- Spuneți...

- E frumoasă, maiestate? Cât este de
frumoasă?

Oh, foarte Frumoasă... spuse Prințul,
referindu-se la *Altceva*, cu ochii Strălucind... foarte
Frumoasă... Tăcu, rămânând după aceea o clipă așa,
parcă dus...

- Și-apoi, de-ar fi zilele și noapțile numai
Conexiuni, cât de Bine-ar fi... mai șopti, în taină;
ultimele cuvinte, se pare că nu le-ar fi auzit sfetnicii
lui... Tăcură și ei puțin, sucind și despicând parcă
răspunsul lui pe toate părțile... Apoi, când începură iar
cu întrebările... Prințul se întoarse către ei, potrivit
mai bine Candela pe masă și jucându-se amuzat cu
ciucurii de aur. Doar că aceia începură iar, ca la Palat;
nici nu știu, de fapt, dacă vorbeau unul sau doi, sau
dacă vorbeau toți grămadă... în fine...

Se ridicară în picioare, se ridică și Prințul,
mergând lângă Bătrân; dar, tocmai când se pregăteau
să strângă masa...

- Maiestate, ar mai fi ceva... continuă unul
dintre sfetnici ideea începută probabil acum câteva
secunde, sau în gând; am căutat peste tot...

- Da...

- Am căutat-o peste tot, am răscolit regat după
regat și nu am reușit totuși să găsim nimic, nici măcar

urmele... făcură, referindu-se la Prințesă. Dar, nu conta la ce se refereau; atâta vreme cât nu găsiră, înseamnă că nu căutaseră chiar peste tot, sau nu cum trebuia! Și cred că astfel și era...

- Am căutat-o peste tot! la miazăzi și la miazănoapte, dar nu am reușit să o găsim... Unde să mai căutăm, maiestate, unde?...

- Sus...

CUPRINS

	pag.
<i>Cuvânt înainte</i>	7
<i>1. Sus...</i>	11
<i>2. În vârful picioarelor...</i>	37
<i>3. Vraciul...</i>	85
<i>4. Drumul...</i>	123
<i>5. Castelul...</i>	136
<i>6. Aripile...</i>	154
<i>7. Comoara...</i>	183

